

Sázava 10. - 12. května 2019

Účast: Vilda, Štěpán, Pavel a Helča, Pája, Kája, Gába a Jenda, Verča, Nina, Helča ml. a Luďan, Pavlína, Dominik, Štěpánka V., Háňa B., Barča H., Honza D., Honza A., Míša, Maré a Marta, Prcek, Pína

Pátek 10. května 2019 (příjezd do Týnce nad Sázavou): Státní svátek 8. května letos vyšel na středu, tedy den nejnevhodnější pro to prodloužit si víkend. To je tedy pech! A tak jsme 25. ročník Jarní Sázavy naplánovali jen na víkend s jednodenní plavbou.

V pátek jsme se jako obvykle začali sjíždět do kempu v Týnci až večer po 18 hodině. Kromě naší výpravy zde tábořily jen asi tři jiné skupinky, a tak jsme si vybrali pěkný plácek a začali postupně, jak jsme přijížděli, stavět kruh stanů.

Jako první dorazili auty Vilda a Štěpán, pak Pavel a Helča, Gába a Jenda, Verča a Nina. Nina asi věděla, že v řece není moc vody a v sobotu to tedy bude velká šutrovaná, tudíž se rozhodla trochu potrénovat již při parkování auta na travnatém pásu táhnoucím se podél příjezdové cesty, který sloužil právě pro odstavení vozidel. Od louky určené pro stavění stanů je totiž oddělený velikými kameny a s jedním z nich si lehce ťukla na přivítanou. Pláceme si?

Jako další přijeli ještě Helča ml., Luďan a Pavlína, vlakem pak „mladé pušky“ Kája, Pája, Dominik, Štěpánka, Barča, Háňa a Honzík D.

I když předpověď počasí byla tradičně zlá a odrazující všechny vyměklouše od opuštění bezpečných vod vlastního příbytku, příjemně nás překvapilo sluníčko a příznivá teplota vzduchu. Zatímco jsme dokončili stavbu naší základny a usadili se na sedačky, osvěžujíc se přitom pivkem z blízkého bistrobusu, rozšířili naše počty ještě Honza A., Míša, Maré a Marta. Dříve než se začalo smrákat, vyřešili Kája, Luďan a Jenda naše dilema, co s ohněm, když zde nebylo ke koupi dříví a v dohledu nebyla vidět ani šiška, natož nějaký spalitelný klacík. Vydali se proti proudu Sázavy a o nějakou dobu později dotáhli spoustu dříví. Sláva jim!

Záhy dříví zapraskalo a první plamínky začaly vesele tančit uprostřed ohniště. Povíдали jsme si, například o blížícím se 12. ročníku Pražského Fantóma. Organizátorka letošní bojovky Míša se přitom nevinně zeptala, kdo má vlastně trofej pro vítěze, již je putovní klobouk s našitými symboly témat jednotlivých ročníků. Všichni se rozesmáli, protože stála vedle Honzy A., který tento klobouk měl zrovna na hlavě.

Část z nás mezitím seděla v Náklí a sledovala hokejové utkání mistrovství světa (ČR – Švédsko 5:2). Po jeho skončení se za nimi přesunula i ohýnková skupina, včetně Prcka, který se za námi na dnešní večer přijel také podívat.

Brzy začal hrát Š.M.A.K., respektive jeho půlka (Maré, Pavel a Áčko), a netrvalo dlouho, než lokál zcela naplnila nekompromisní smršť zpěvu a tance včetně interaktivní série Rikatádo – Lokomotiva. Kája pravidelně zásoboval (nejen) kapelu panáky jégra, fernetu či becherovky, takže jsme byli rádi, když už konečně zavřeli. Ti, co ještě neměli dost, pak ještě poseděli u ohně, k čemuž jim Maré hrál natolik intenzivně a tak od srdce, až z toho málem spadl do ohně

...

*Se Š.M.A.K.em pár songů dám
nic víc já si nežádám.
Na vodě je stejně dobře,
tohle těžko někdo popře. **

Sobota 11. května 2019 (Týnec nad Sázavou – Kamenný Přívoz; 8,5 km): Po včerejší pařbě přišlo po zásluze velmi kalné ráno. Dobře nám tak! Probuzení nebylo vůbec lehké, a i když Martin Sopr přivezl šest objednaných červených plastových vyder dle domluvy v deset hodin, už z toho, že bylo těžké dát dohromady dost rukou na jejich přesun od nákladáku ke stanům, se dalo usuzovat, že v plánovaných 11 rozhodně nevyplujeme.

*„Vypluli jsme hned po ránu,
tak to bylo v našem plánu,
jenže večer skončil ráno,
tudíž bylo záhy dáno:*

*Vyplujeme před obědem,
do večera snad dojedem.*

*Je to jenom deset mil,
netřeba nám mnoho sil...“ **

Jako poslední posila naší výpravy přijel ráno ještě Pína... Konečně jsme se snad všichni probrali, nasnídali a připravili na plavbu, takže mohl proběhnout i tradiční rituál odemknutí řeky. Vody bylo fakt málo, na vodočtu v Nespekách ani ne 60 cm, proto si musel Pavel lehnout na břicho, aby z vysokého břehu dosáhl klíčem k hladině Sázavy. Ještě doušek Hu-Hu pro vodáckého boha Melounka a mohli jsme kánoe sesunout do řeky. S jistou dávkou akrobacie, abychom se vyhnuli vstoupení do bahna. Nejdříve jsme se ale ještě rozloučili s Dominikem, Míšou, Háňou a Barčou, kteří odjížděli vlakem domů. Již ráno odjel také Prcek, a naopak o něco později Vilda a Štěpán.

Tedy až kolem poledne jsme začali pádlovat a flotila devíti kánoí, s posádkami: Pavel – Pája, Helča – Honzík, Kája – Pavlína, Helča ml. – Luďan, Maré – Marta, Pína – Štěpánka, Jenda – Gába, Verča – Nina a singlující Honza A., vyplula vpřed.

Doprovázelo nás příjemné teplé počasí s polojasnou oblohou, z níž chvílemi dokonce vykukovalo sluníčko, za což se Pína hned dožadoval šunkových chlebiček pro Šůvinku. Samozřejmě jako vždy naprosto zbytečně a marně.

První jez v Týnci jsme zdolali dvěma způsoby: stažením přes šlajsnu s následným proplutím levým ramenem a většina pak stáhnutím po spádové desce s proplutím pravým ramenem, které však bylo kamenitější, a došlo tak zde k prvním dnešním uvíznutím a následným nezbytným uvolňováním lodí.

O kus dále u BiSportu jsme naložili několik háčků a pak pokračovali dál. Jez v Podělusích po loňské přestavbě dostal novou podobu. Při pravém břehu zde vznikla retardéra umožňující bezpečné, bezproblémové a tím pádem také trochu nudné splouvání. A tak pamětníci zavzpomínali na dobrodružný průjezd na starém jezu po kamenech zleva, který zde býval možný při dostatku vody. Při takovém suchu, jaké bylo letos, nám však retardéra dost usnadnila a hlavně urychlila průjezd.

Mezi jezy jsme se občas sráželi do soulodí, ale jinak jsme se snažili udržovat tempo, abychom stihli vlak z Pikovic. Jez Brejlov jsme zdolali přetažením kánoí přes zavřenou šlajsnu, naopak Kaňov jsme šlajsnu sjeli, no spíše spadli, protože hupík je zde každoročně dost vysoký.

Tím jsme se dostali do peřejnaté části, kde jsme museli kličkovat mezi stovkami a stovkami různě velkých kamenů, drcali do nich, zůstávali na nich uvízlí, někdy snadno jindy s vypětím všech sil se osvobozovali a zase jeli dál a dál. Háčci tak neustále navigovali zadáky zoufalými výkřiky: „Vpravo! Vlevo! Vpravo! Já nevím, já nevím ...“

*Pádluj, pádluj,
kontruj a před kamenem
zavěs se přes ruku,
přitáhni a ulom! **

Další jezy: [Krhanice](#) a [Pěnkavu](#) jsme spluli šlajsnou jednotlivě či v soulodích po dvou či třech kánoích. Pavel ve snaze udělat co nejlepší snímky se dvakrát vyválel ve vodě: nejprve pod Kaňovem a pak i nad Pěnkavou. Holt život paparazziho není lehký a dobrá momentka si žádá své.

Více si koupele v chladivé vodě měli možnosti na přejeji před [jezem Lesní](#) užít Pína se Štěpánkou, Jenda s Gábou a také za odměnu Kája s Pavlínou, kteří jim lovili pádlo. Jenda s Gábou si polovičního eskymáka pro veliký úspěch vyzkoušeli ještě jednou na konci přejeje, to už ale za potlesku posádek lodí čekajících na ostatní pod přejejí.

*Peřeje se valí,
říkaj vody znalí.
Nás to ale nezastaví,
my jsme namakaný.*

*Peřeje se valí,
to nás nejvíc baví.
Kvrdat pádlem ve vodě
a čekat na to zdali:*

*Zaplavem si pod jezem,
mokrý na břeh vylezem,
zahřejem se hltém rumu,
při hodnocení svého umu. **

Šlajсна Lesního jezu i závěrečná přeje před Kamenným Přívozem už žádné nedobrovolné laškování s vodou nepřinesly, a tak jsme zaparkovali své plastové mustangy na pravém břehu, kde jsme se hodlali naobědvat v hospodě U Horů. Jenomže tu zřejmě zabilo loňské sucho a byla zavřená, takže jsme zamířili k jistotě všech jistot, starému dobrému Vemenáčovi. Ještě předtím zažil Luďan příhodu, již pak do omrzení nadšeně líčil ostatním. Navštívil totiž krámk vietnamského prodavače pod Vemenáčem, díky čemuž se ocitl v lančmítovém ráji. Nebo pekle? Trochu to tu vypadalo jako v nějakém skladu státních hmotných rezerv, protože tu měli vyskládáno ve dvou dva metry vysokých regálech o šesti patrech asi 10 000 konzerv lančmítů od několika výrobců. Tedy možná tam byly vpašované i nějaké ty paštiky či jiné konzervované lahůdky.

To u Vemenáče, kde jsme obsadili část zahrádky, na níž jsme byli chráněni před začínajícím pokapáváním shůry velkými slunečníky, jsme měli možnost rychle zahnat krutý hlad česnečkou, frankfurtskou polévkou, smažáky, řízky či kuřecím s rýží. Sotva jsme dojedli, začalo pršet již vydatně a intenzita deště se spíše zvyšovala. Obloha potemněla a výrazně se ochladilo. Postupně jsme tak začali přijímat operativní opatření. Nejprve jsme poslali na vlak do Týnce Štěpánku a Honzíka (ti pak odtud odjeli domů), a brzy začali zvažovat, že se nám v tom dešti vlastně moc nechce jet dál, tím spíš, že jsme na tom nebyli dobře ani s časem a plánovaný odjezd vlakem z Pikovic bychom asi nestihli a museli jet až dalším o hodinu a půl později. Myšlenka ukončení si získávala své stoupence raketovým tempem... I příznivci dokončení plavby změnili svůj názor tak rychle, že během jedné věty se stihli přeorientovat z obhajoby plavby v její jednoznačné zavrnutí. Byla to kampaň!

Martin Sopr našťestí v Pikovicích čekal jen na nás, a tak se mu asi i hodilo nás na zpáteční cestě vyzvednout v Kamenném Přívoze dříve, tím spíš že v plánovaném cíli naší plavby ho zastihl přívalák, který my přečkali v hospodě. Vzal pak s sebou kromě svých lodí i naše kánoe a k tomu Pavla, Pínu, Káju a Honzu, zatímco ostatní se vrátili do Týnce autobusem. Paradoxně se mezitím udělalo docela hezky, jenže byla to jen labutí píseň a brzy začalo zase střídavě pršet.

A tak nezbylo než se přesunout do Náklí na hokej (ČR – Norsko 7:2) a na nějaké to pivko. K Marému se zde začala lísat nějaká sexuchtivá vydělaná kůže s padesátikorunou v ruce. Myslel si, že si s ním chce udělat selfičko, ale když z ní vypadlo, že chce koupit šprcku, šel z toho do vrtule. Pája jí pak ohodnotila slovy, že jí bylo tak 70.

Po zavření po půlnoci pak na zahrádce ještě zůstalo několik „držáků“: Kája, Helča, Pája, Maré, Marta, Nina a snad ještě někdo...

Neděle 12. května 2019 (odjezd z Týnce nad Sázavou): Pršelo i v noci a až ráno se déšť změnil v přehánky až zcela ustal. To byl důvod se pěkně prospat až asi do 11 hodin. Oproti sobotě se výrazně ochladilo, a tak jsme nevěřicně zírali na páreček otužilců, kteří kolem nás při snídani prošli kamsi do zadní části tábořiště, abychom je po chvíli spatřili plavající v řece po proudu směrem k jezu. Hlavně Pavlína, která si došla do bistrobusu rovnou pro dva kelímky horkého čaje, aby si mohla najednou zahřívát obě ruce, nevěřicně kroutila hlavou. Naopak Kája si nezúčastněně hověl v křesílku a nijak ho nerozhodilo, když se kolem něj shromáždila, bez nějakého velkého přehánění, asi stovka kachen. Úplné kachnádo! No jo, ale nezbylo než začít balit, což Áčko přivedlo k myšlence: „Já tu ten stan nechám týden stát a přijedu si pro ně, až bude suhej...“ A pak jsme se začali postupně rozjíždět auty domů...

* Š.M.A.K. – Zkáza sázavské flotily